

рокътъ“. „Простотата на една дѣвойка е причината че животътъ ѝ е досаденъ и че не знае невинно да занимава времето си“.

Не мисля никакъ че е нужно за дѣвойката да се научи много; важното е да научи добръ онова което е научила. Не важи количеството на учението, но какъ употребяваме наученото. Тѣзи сж двѣтѣ слѣдствия които бихъ желалъ да се придобиятъ отъ едно възпитание: навикътъ да размишляваме и способността да чувствуваме деликатно. Научнитѣ понятия бързо изчезватъ отъ памятыта, освѣнъ ония понятия които сж въ практическото употребление и които е срамотно да бждатъ забравени. Но онова което не изчезва сж здравитѣ и приятни качества които неосѣтно сж се образували прѣзъ учението ни. Трѣбва да привикнуваме малко по малко дѣвойкитѣ да размишляватъ за нѣщата и работитѣ на животътъ, да разбиратъ онова което е прилично и онова което не е прилично, да проникватъ въ характеритѣ на хората, и да се водятъ по това познание, съ една рѣчь, да приематъ съ прѣдпазване правилата на обществото и да распознаватъ въ тѣзи размѣсени и двусмислени правила истинското и лажливото, вѣчното и привременното.

Макаръ вкусътъ да бжде огъ по малка потреба отъ здравостта (солидността) на разсждението, не трѣбва да се мисли че той е просто една раскошность; ако е излишкъ, той е единъ приятенъ излишкъ и почти нуженъ за високитѣ съсловия. Една истинска наклонность къмъ изящнитѣ искусства въодушевява животътъ на дѣвойката